

Sylvester era foarte singur fiindcă nimeni nu-și dorea să se împrietenească cu un șoricel gri. Într-o zi, auzind un băiețel care cânta la vioară, Sylvester și-a meșterit și el una dintr-o cheiță, iar asta i-a schimbat viața.

Și încă ceva, după ce veți citi această cărticică, multora dintre voi nu le va mai fi teamă de șoareci.

*Dedic această carte frățiorului meu mai mic.
Autoarea*

DANA KAVELI

INCREDIBILUL SYLVESTER

Traducere din ucraineană
de Sebastian-Virgil Dincă

Dragi domnișori și domnișoare,
șoriceii vă plac oare?
De frică să nu vă muște de nas,
atunci când vedeți un șoricel,
săriți de îndată pe scaun
și strigați:

ȘOA-A-A-A-A-RE-CE!!!!!!

sau pur și simplu aruncați cu papucul în el.
Oare cine e personajul negativ din povestea asta,
voi, sau șoarecele?
Și, până la urmă, pe șoricel l-ați întrebat vreodată
ce crede el despre voi?

De exemplu, șoricelului Sylvester îi era foarte frică de oameni. Bunicuțul lui i-a spus de mai multe ori: „Când cu omul te împrietenești, frica ți-o întețești“.

De aceea Sylvester nu ieșea niciodată în calea bunicii Marusia, deși locuiau în aceeași casă.

Era complet singur, pentru că, oricât de greu ar fi, nimeni nu vrea să fie prieten cu un șoarece gri.

Până și rațele și găinile își întorceau ciocurile când îl vedeau.

De aceea, Sylvester nici nu mai voia să fie șoricel.

Voia să fie altcineva!

Într-o zi, Sylvester găsi două pene de rață.
„O să fiu o pasăre! Păsările zboară atât de frumos!“
se gândi Sylvester.

Luă penele în lăbuțe și începu să alerge
dând din ele din răputeri. Dar, în loc să zboare,
Sylvester se prăbuși la pământ.

A doua zi, se gândi:

„Oare pot să fiu o floare? Au o viață atât de plăcută:
stau în poiană și lenevesc!“

Se înveli cu niște petale și rămase în poiană până la lăsarea serii.

Lipsite de tulpină, petalele se ofiliră și, supărat,
Sylvester se întoarse fuguța în cămăruța lui.

